

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه - کابل

۲۴ اپریل ۲۰۲۱

یونس نگاه

نخبگان هوتل و مشکل آزادی

شفابخانه مهمند

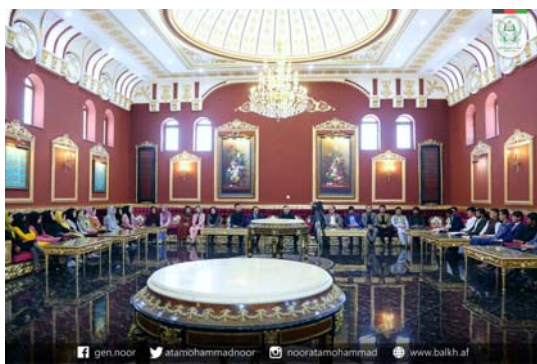
دیروز از دیدن خبر افتتاح شفابخانه دوصد بستر مهمند در قندهار مثل هزاران هموطن دیگر خوشحال شدم. حتی اگر برای بار دوم هم افتتاح شده باشد، در میان اخبار انفجار پل، اعدام صحرائی، دره زدن جوانان و سوختن مکتب شنیدن این خبر آرامش بخش است. خدمات صحی در افغانستان ناچیز است و هر سال پول هنگفتی از جیب آنانی که توانائی مالی دارند برای تداوی در کشورهای همسایه مصرف می شود و دیگران درد خود را خورده در بی دوائی و بی درمانی غرق می شوند. امیدواریم این شفابخانه ذره ای از مشکلات مردم کم کند.

در خبرها اما از امکانات، تکنالوجی و پرسونل شفاخانه چندان معلومات داده نشده، و بیشتر تبصره‌ها و تمجیدها متوجه تعمیر شفاخانه است. درحالی که ساختمان شفاخانه مهمند به هتل می‌ماند و نقطه ضعفش می‌باشد. در قندهار زمین بسیار است و خانواده مهمند، مالکان این شفاخانه، دست بالائی در صنعت ساختمانی و روابط قوی با مسؤولان دولتی دارند، لذا می‌توانستند با آن ۵۵ میلیون دالر در زمین بزرگتر، یک شفاخانه معیاری با ساختمان ساده اما فضای سرسبز، آرامش بخش و امکانات پیشرفته بسازند. حتی می‌توانستند مبلغ دیگری را بر آن افزوده، چیزی شبیه شفاخانه آقاخان کراچی (عکس ضمیمه) یا لاهور بسازند.

خیلی از سرمایه‌داران بزرگ (مقامات دولتی و تاجران) افغانستان مصروف ساختن هتل و سالون عروسی اند و اگر چیز دیگری بسازند (شفاخانه، پوهنتون، خانه، بلند منزل) باز هم ظاهرش را مثل هتل می‌سازند. شاید دلیلش این باشد که نسل کنونی حاکمان سیاسی/اقتصادی بسیار با هتل سروکار داشته‌اند. اگر در سفر رفته‌اند در هتل بوده‌اند، اگر در افغانستان بوده‌اند به دلایل امنیتی و نبود خدمات شهری و رهایشی ترجیح داده‌اند در هتل و مهمان‌خانه سپری کنند. آنان اگر از سوی خارجی‌ها دعوت شده‌اند بودوباش‌شان در هتل بوده، اگر برای آموزش رفته‌اند، مقیم هتل و مهمان‌خانه بوده‌اند و حتی اگر برای سرمایه‌گذاری پول‌های بادآورده به جایی رفته‌اند، در داخل هتل معامله کرده و قرارداد بسته‌اند.

درین عکس‌ها خانه عباس ابراهیمزاده عضو پارلمان، دفتر عطا محمد نور و شفاخانه مهمند را می‌بینید که ظاهر هیچ یکی نه به خانه، نه به شفاخانه، نه به دفتر می‌ماند. همه مثل هتل‌اند. چراغ و دیکور شفاخانه، خانه و دفتر همه هتل‌وار است. دفاتر دولتی نیز اگر دقت کنید، در سال‌های اخیر رنگ و رخ هتل را گرفته است. این ظواهر اتفاقی نیست. افغانستان برای نخبگان سیاسی-اقتصادی هتل است نه خانه. بیشتر آنان خانه در جای دیگر دارند و برای کاروبار در هتل (افغانستان) مقیم شده‌اند. باشندگان هتل اما نمی‌توانند اوضاع مردمی را که در خانه‌ها، خیمه‌ها، سرک‌ها و کوه‌ها زندگی می‌کنند سروسامان دهند، چون بین این مردم و اهالی هتل بسیار فاصله است و همدیگر را نمی‌شناسند.

با خروج نیروهای بیگانه به آزادی نخواهیم رسید. نخبگان هتل (مجاهد، دمکرات و طالب) به آسانی دست از کاروبار نخواهند کشید و حاضر نخواهند بود اداره سیاست و اقتصاد کشور را به باشندگان غیرهوتلی واگذار کنند.

دفتر عطا محمد نور

خانه عباس ابراهیمزاده، عضو پارلمان

داخل شفاخانه مهمند

شفاخانه و دانشگاه طبی آفاخان، کراچی